

РЕШЕНИЕ

№ 4932

гр. София, 19.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 03.07.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **1658** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени да обективно съединени искиове с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, вр. чл.203 – 207 АПК.

Производството е образувано по искова молба на Х. С. М., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], вх. А ет. 2, ап.7 и със съдебен адрес [населено място], ПК. 1463 [улица]ет. 2, офис 8, чрез адв. М. В. С., от АК - Я., срещу Столична дирекция на вътрешните работи, за присъждане на две обезщетения за неимуществени вреди, всяко в размер на 2500 лв.

В исковата молба се твърди, че на 02.09.2020г., около 11:30 ч. ищецът се намирал в [населено място], на площад „Независимост“, като участник в продължаващия 55 дни мирен протест. В същия ден и час била проведена полицейска акция под ръководството на СДВР с цел да разпръсне мирно протестиращите. При нея ищецът бил принудително задържан от полицейски служители на СДВР и отведен в 4-то РУ. Не му било обяснено защо е задържан, какви точно законови разпоредби е нарушил или какво незаконосъобразно действие или бездействие е извършил. Няколко часа по-късно му бил съставен акт по УБДХ и заповед за задържане за 24 часа. Издадената му заповед за задържане с рег. № 22833-904/02.09.2020 г. била отменена с решение от 04.08.2022г., постановено по нахд № 11790/2020г. по описа на СРС, НО, 103-ти състав. По съставения Акт за констатиране на дребно хулиганство по чл.6, ал. 1 буква „В“ от УБДХ бил признат за невинен с решение от 03.09.2020 г. по нахд № 11725/2020г. по описа на СРС, НО,17-ти състав.

Твърди, че в резултат на упражненото спрямо него полицейско насилие, изразяващо

се в незаконосъобразно издадена Заповед с рег. № 228зз-904/02.09.2020г. за задържане в 04 РУ на СДВР и незаконосъобразно издаден Акт за констатиране на дребно хулиганство по по чл.б, ал. 1 буква „В” от УБДХ, са му причинени значителни неимуществени вреди.

Неправомерното задържане дълбоко го наранило и му причинило психически и душевни страдания. Испитал силен шок и ужас, когато бил отведен в арестното помещение на 04 РУ на СДВР, като от мирно протестиращ гражданин, който отстоява свои граждански права бил приравнен на хулиган и престъпник, който погазва законите в страната. Трябвали му месеци, за да забрави престоя в арестното помещение, а седмици след задържането не можил да спи, да се храни нормално и да се адаптира към нормалния ритъм на живот, което довело до влошаване на здравето му. След случилото се самоизолирал и изпаднал в депресия. Задържането се отразило и на работата му, а семейството и приятелите видели задържането му по националния ефир. Испитал силно разочарование и болка, че правоохранителните органи, които следва да го защитават, са го задържали като престъпник, без да му дадат обяснение за какво нарушение е задържан. Всичко било излъчено по национален ефир, което допълнително уронило честта, достойнството и репутацията му. Връщането към спомена му причинявало емоционален стрес, дисбаланс и болка. Незаконосъобразното ограничаване на правото на придвижване и престоят в полицейското управление обективно водели до негативни последици върху емоционалното психическо и физическо състояние на задържаното лице.

Обвинението в дребно хулиганство се провело чрез публичен съдебен процес, през което време изпитвал притеснение, емоционален стрес, срам и неудобство от заплахата да бъде осъден и обявен за хулиган. Притеснението се засилвало допълнително от това, че преподава на деца и е писател на детски книжки. Посочва, че е член на Съвета на директорите на акционерно дружество „МЛАДОСТКООП-Об” АД, ЕИК[ЕИК], участвам активно в професионални и обществени прояви и каузи като председател на ПП „Възраждане” в М. и кандидат за народен представител в парламентарните избори. Възпитанието и образованието не му позволявали да мисли за хулигански прояви, още по-малко да бъде техен организатор. През време на съдебните процеси се наложило да огранича обществените си дейности, тъй като хората свързвали личността му с човек, който е бил задържан от полицията и на който му е било повдигнато обвинение за хулиганство. Бил злепоставен пред близки и приятели. Въпреки отмяната на административните актове било опетнено доброто му име и репутацията му в обществото.

За претърпените болки и страдания, негативни преживявания, унижение и стрес, претендира следните обезщетения: 2500 лв. за периода от 02.09.2020 г. до 04.08.2022 г. поради неправомерното му задържане, ведно със законната лихва от датата на задържането на 02.09.2020 г. до окончателното изплащане и 2500 лв. за периода от 02.09.2020 г. до 02.12.2020 г. поради незаконосъобразно повдигнатото му обвинение в дребно хулиганство по УБДХ, ведно със законната лихва от датата на задържането на 02.09.2020 г. до окончателното изплащане. Претендира разноски.

Ответникът Столична дирекция на вътрешните работи оспорва исковата молба в писмен отговор от 29.03.2023 г., в о.с.з. и в писмена защита от 04.07.2023 г. чрез юрк. Д.. Сочи, че заповедта за задържане и акта за дребно хулиганство са издадени от полицейски орган от Зонално жандармерийско управление, което е териториално звено на Дирекция „Жандармерия“ към Главна дирекция „Жандармерия, специални

операции и борба с тероризма“, която е различна от СДВР. Във връзка с изложеното счита, че по нахд № 11790/2020 г. и нахд № 11725/2020 г. на СРС са допуснали съществени процесуални нарушения, поради което те не могат да послужат като основание за присъждане на обезщетение по ЗОДОВ. Твърди недоказаност на претърпените вреди, тъй като не били извършени медицински прегледи и не била представена психологическа характеристика на ищеца, а неимуществените вреди не следвало да се доказват със свидетелски показания на лица, билзки до ищеца. Счита за ноторно известно, че протестите през 2020 г. били с враждебна насоченост към полицейските органи, при което физически пострадали много полицаи и жандармеристи. Излага подробни твърдения за недоказаност на причинно-следствена връзка. Твърди, че свидетели неспециалисти не притежавали знания да анализират източника и причините за настъпилите неимуществени вреди, а причините за емоционален баланс били комплексни. Претендира за отхвърляне на исковете и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище основателност и доказаност на исковите претенции.

Административен съд София град, съобразно наведените от страните факти и обстоятелства и приложените от страните доказателства, намира следното от фактическа страна:

Видно от приложеното нахд № 11790/2020 г. по описа на СРС, НО, 103-ти състав, Заповед с рег. № 2283з-904/02.09.2020г. за задържане по чл.72 от ЗМВР е издадена от полицейски орган от Зонално жандармерийско управление С.. Съгласно чл.5а, ал.4 от Правилника за устройство и дейността на МВР зоналните жандармерийски управления са териториални звена на дирекция "Жандармерия" в Главна дирекция "Жандармерия, специални операции и борба с тероризма" (ГДЖСОБТ). По силата на чл.37, ал.2 от ЗМВР главните дирекции на МВР са юридически лица. Именно последните са надлежно легитимирани ответници в исковото производство съгласно чл.205, ал.1 от АПК. Разпоредбата на чл.205, ал.2 от АПК вменява задължение за съда когато посоченият в исковата молба ответник не отговаря на изискванията на ал. 1, съдът да укаже на ищеца срещу кого следва да насочи иска, за което му предостави възможност в 7-дневен срок от съобщението да отстрани нередовността или да заяви дали поддържа иска срещу първоначално посочения ответник. Като не е установил нередовността на подадената искова молба при образуване и насрочване на делото в открито съдебно заседание, съдът следва да отдели обективно съединения иск за неимуществени вреди от неправомерното задържане на ищеца, като на същия се предостави възможност да конкретизира ответника по този иск съобразно чл.205, ал.2 от АПК.

Изложеното налага настоящето исково производство да продължи по иска за неимуществени вреди в 2500 лв., претърпени в периода от 02.09.2020 г. до 02.12.2020 г. поради незаконосъобразно повдигнатото обвинение в дребно хулиганство по УБДХ. Видно от приложеното нахд № 11725/2020 г. по описа на СРС, НО, 17-ти състав, актът за констатиране на дребно хулиганство е издаден от Ц. Б. Т. – служител в 04 РУ-СДВР, докато служителят на ЗЖУ-С. Г. Д. Г., издал заповедта по чл.72 ЗМВР, е посочен като свидетел по акта. Изложеното определя СДВР като надлежно легитимиран ответник по иска с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ съгласно чл.205, ал.1 от АПК. От доказателствата по делото не се потвърждават твърденията в писмената защита на ответника, че актът за повдигнато обвинение по УБДХ е издаден

от служител на ЗЖУ-С..

С процесния акт по УБДХ на ищеца е повдигнато обвинение за това, че на 02.09.2020 г., около 11:30 часа, в [населено място], на [улица], между сградите на Министерски съвет на Народно събрание 2 (бивш Партиен дом), по време на провеждащо се масово мероприятие – протест, е извършил непристойна проява – нанасяне на ритници по предпазни щитове и блъскане на полицейски служители, разстановени в полицейски кордон, представляваща оскърбително отношение и държане към орган на власт – мл.полицейски инспектор Г. Д. Г. – назначен в ЗЖУ – С., с които е нарушил обществения ред и спокойствие, но поради по-ниска степен на обществена опасност не представлява престъпление по чл.325 от НК.

За да признае ищеца за невинен по повдигнатото обвинение по чл.6, ал.1, б.“в“ от УБДХ за извършено дребно хулиганство съдът е приел, че по делото не са представени категорични и убедителни писмени доказателства, които да установят описаното в акта. Посочил е, че докладната записка на Г. Д. Г. – инспектор в ЗЖУ – С., в която се посочва, че е забелязал лице от мъжки пол да се държи агресивно и да ритва с крак предпазните щитове на полицаите, не съдържа описание на външността на това лице, което да гарантира, че това е именно М.. Изложеното обосновавало извод за недоказаност на нарушението поради липса на активност и положени усилия за доказване пред съда на твърдяното нарушение.

Съдебното решение е влязло в сила на необжалвано.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорността по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за дейност на ответната администрация, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1.незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между тях. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл.4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

С аргумент от чл.154, ал.1 от ГПК, вр. чл.144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Релевантните твърдения в исковата молба към тази претенция, касаят проведения публичен съдебен процес, по време на който ищецът изпитал притеснение, емоционален стрес, срам и неудобство от заплахата да бъде осъден и обявен за хулиган, още повече, че преподава на деца и е писател на детски книжки. Това наложило по време на съдебните процеси да ограничи обществените си дейности, тъй като хората свързвали личността му с човек, който е бил задържан от полицията и на който му е било повдигнато обвинение за хулиганство. В визираните действия на служители на СДВР бил злепоставен пред близки и приятели и въпреки, че е признат

за невинен, било опетнено доброто му име и репутацията му в обществото.

Съдът намира за неоснователни възраженията на ответника в писмената му защита от 04.07.2023 г. за невъзможност претърпените психически травми да бъдат доказани със свидетелски показания на лица, близки до ищеца. Липсата на специални психиатрични познания не е пречка за всеки пълнолетен и вменяем индивид да възприема фактите от обективната действителност, които впоследствие да възпроизведе в качеството си на свидетел. Евентуална заинтересованост на свидетеля следва да бъде преценена съобразно чл.172 от ГПК, но не и като основание за недопустимост на визираното доказателствено средство.

Недопустимо е ответникът да възражава, че периодът на исковата претенция е „посочен неправилно“. Фактите и обстоятелствата във връзка с предявения иск са изцяло в дискрецията на ищеца, който по лично осмотрение преценява кои от тях да наведе в обстоятелствената част на исковата молба. Съобразно диспозитивното начало в процеса съдът се ръководи единствено от наведените в исковата молба факти и обстоятелства, респ. от посочения от ищеца период на увреждане. След като ищецът е преценил и навел доводи в исковата си молба, че е преживял интензивни болки и страдания във връзка с повдигнатото му обвинение в дребно хулиганство в периода от 02.09.2020 г. до 02.12.2020 г., за съда не съществува процесуална възможност за служебна промяна на исковия период, а дължи единствено преценка за доказаност на тези твърдения. Независимо, че актът е отменен с влязло в сила на 03.09.2020 г. съдебно решение, не е изключено и след тази дата да се изпитват негативни емоционални преживявания във връзка със случая от 02.09.2023 г. Напротив, житейски логично е да се приеме, че отрицателните емоции се преживяват лично и субективно, често продължително във времето съобразно индивидуални особености и не могат да бъдат преустановени рязко.

Съдът намира, че следва да кредитира показанията на свидетеля Б. Н. К., тъй като е очевидец на събитията от 02.09.2020 г. и е бил през цялото време заедно с ищеца, както самият той пояснява „рамо до рамо, на първа линия на [улица], в триъгълника на властта“. Според свидетеля, отправеното към М. обвинение, че е имал някакво съприкосновение с полицията, било абсурд. Те били от най-културно държащите се на протеста. Непосредствено преди задържането си, М. бил с гръб към полицейския кордон. След това ищецът му споделил, че започнали да гледат на него като на човек, който е обвинен. Свидетелят установява обществената ангажираност на М., който пишел книжки за деца. Ищецът му споделил, че след този случай поканите за презентации рязко намалели, не се гледало с добро око на поканата на такъв човек. Взаимно си говорили за несправедливостта по повод общото им преживяване. Видял М. около месец-два след задържането в ареста. Тогава той бил посърнал. Споделил, че има проблеми с приятелката си и неспокоен сън. По негово мнение, раздялата с приятелката му имала общо със събитието. Самият М. се бил затворил.

Следва да се кредитират и показанията на другия свидетел М. З. Ел Д., тъй като участва съвместно с ищеца в Съвета на директорите на „МЛАДОСТКООП-06“ АД и като член на този ръководен орган установява, че се е виждал с него почти всеки ден в периода 2019 г. – 2020 г. Лично е виждал ищеца по телевизията да носи знаме по време на протестите през лятото на 2020 г. Питал го след ареста защо не идва на работа, но М. споделил, че му липсва сън и не се чувства добре. Не бил така контактен и деен както преди. Като член на Съвета на директорите казвал „Решавайте вие“. Споделял за депресия, лош сън, че не заспива добре. Станал затворен и не приказвал

за случката. Това продължило месеци. След случката не бил същият човек, даже на външен вид. След задържането си спрял да споделя. Като член на ПП „Възраждане“ веднъж споделил, че след този случай искат да го заменят с друг в ръководството.

Свидетелските показания съответстват на представен от ищеца Протокол от 22.03.2019 г. за преведено заседание на Съвета на директорите на „МЛАДОСТКООП-06“ АД, от който се установява, че Х. С. М. е избран за председател и изпълнителен директор, а в СД участва и свидетелят М. З. Ел Д.. Авторството на ищеца се установява от оригинала на приложена по делото детска книжка „Аз съм Г.“, а обществената му ангажираност и работа с деца – от доказателствата на л.55-65 от делото.

Свидетелите са единодушни, че ищецът е образован и културен човек, добър и контактен, много деен в работата, без да е заядлив или конфликтен. Според св. К. по време на протеста бил най-мирният протестиращ. Съдът кредитира тези показания, освен като единни и безпротиворечиви, също и като съответстващи на писмените доказателства по делото (л.55.-65) и като житейски логични и разбираеми. Писането на текстове за деца и представянето им пред детска публика изисква откритост, търпение и всеотдайност, а отдадеността на ищеца към работата се установява от св. Ел Д.. Следва да се кредитират показанията на св.К., че непосредствено преди задържането си на 02.09.2020 г. ищецът е бил с гръб към кордона, т.е. не е могъл непосредствено да осъществи вмененото му нарушение, изразяващо се в нанасяне на ритници по предпазни щитове и блъскане на полицейски служители. В този смисъл са обясненията на нарушителя в о.с.з. на 03.09.2020 г. пред СРС, НО, 17-ти състав – „през по-голямата част от времето аз стоях с гръб към полицаите, дори има записи по БТВ, за които сестра ми ме информира преди малко как се опитвам да уловя летящи към полицейския кордон предмети“. От декларация на ищеца от 02.09.2020 г., изготвена в О4 РУ-СДВР се потвърждава, че по време на задържането си М. е осъществил контакт по телефона със сестра си.

Съдът е обвързан от доказателствената сила на официалния документ - решение от 03.09.2020 г. по нахд № 11725/2020г. по описа на СРС, НО,17-ти състав, с което ищецът е признат за невинен по повдигнатото му обвинение в дребно хулиганство. Недопустимо е в настоящия исков процес да се обсъждат възраженията на ответника за допуснати по нахд № 11725/2020г. съществени процесуални нарушения. Съдебният акт е окончателен и установява със сила на пресъдено нещо, че на 02.09.2020 г., около 11:30 часа, като участник в протест в [населено място], на [улица], между сградите на Министерски съвет на Народно събрание 2 (бивш Партиен дом), М. *не е извършил* непристойна проява – нанасяне на ритници по предпазни щитове и блъскане на полицейски служители, разстановени в полицейски кордон, представляваща оскърбително отношение и държане към орган на власт – мл.полицейски инспектор Г. Д. Г. – назначен в ЗЖУ – С., с които действия да е нарушил обществения ред и спокойствие.

Неоснователна е тезата на ответника, че самият благоприятен за ищеца съдебен акт е достатъчен за възстановяване на изпитаните неприятни емоции от повдигнатото обвинение. Житейски логични са твърденията на ищеца, още повече с оглед на професията му, която не налага често присъствие в

съдебни институции, да изпита притеснение, емоционален стрес, срам и неудобство в качеството му на обвиняем за дребно хулиганство и по време на самия публичен съдебен процес, който видно от протокола за проведено открито съдебно заседание е продължил около 50 минути. В рамките на този период и в открито съдебно заседание следва да се приеме, че емоциите на ищеца са били особено интензивни. Той е бил подложен на разпит от съдията и е следвало да изчака крайното съдебно решение. Логично е предвид обществената му ангажираност с деца да изпита срам и неудобство от заплахата да бъде осъден и обявен за хулиган. Споделими за показанията на св. К., който установява, че по време на протеста М. не е бил агресивен, а след това често си говорели за несправедливостта по повод на общото им преживяване. С това се явява доказана тезата на ищеца за изпитано неудолетворение от факта, че от мирен протестиращ се е оказал хулиган и като такъв – обект на репресивни мерки от страна на полицейските органи. Св. Ел Д. също категорично установява, че след 02.09.2020 г. ищецът не бил същият човек, даже на външен вид се променил, станал затворен и не искал да общува – обстоятелство, което се установява и от св.К.. Следва да се кредитират показанията на св. Ел Д., че това състояние на ищеца продължило най-малко няколко месеца, а според св.К. – поне година и половина – две.

Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства установява по категоричен и безпротиворечив начин житейски логичните твърдения в исковата молба за изпитани негативни емоции от повдигнато обвинение в дребно хулиганство. Независимо, че ищецът е признат за невинен, в продължение на около 50 минути по време на открито съдебно заседание, той е бил подложен на интензивен стрес и неудобство от провежданото съдебно следствие. Свидетелите категорично установяват, че след 02.09.2020 г. М. не бил същият човек – станал затворен и не желаел да общува, което продължило „най-малко няколко месеца“ (сл. Ел Д.). Дължим е извод, че за исковия период от 02.09. до 02.12.2020 г. преживените от ищеца на 02.09.2020 г. негативни емоции са имали отрицателен отзвук, изразяващ се в срам и неудобство от това, че е бил обвиняем, подсилени от съзнанието, че това ще има неблагоприятен отзвук и за професионалните му занимания с деца. Логично е ищецът да е изпитал неудолетворение от това, че без да е нарушил гражданските си задължения и да е имал агресивно поведение на 02.09.2020 г., се е оказал несправедливо обвинен в хулиганство.

Независимо, че често не могат да се разграничат изпитваните неприятни емоции от няколко източника (в случая задържане и обвинение в дребно хулиганство) съдът приема, въз основа на свидетелските показания, че се доказват ясно разграничими неимуществени вреди, претърпени конкретно във връзка с повдигнатото обвинение по УБДХ. Тези имуществени вреди се изразяват в: интензивен стрес в рамките на 50 минути по време на проведеното открито съдебно заседание и в отрицателни преживявания и неудолетвореност от действията на правоохранителните органи по повдигане на незаконосъобразно обвинение. Дори и след 03.09.2020 г. ищецът останал затворен, унил и посърнал, не бил така деен и контактен, което е ясно указание за изпитвани негативни емоции през целия исков период от 02.09. до 02.12.2020 г., които се отразили на обществената му и професионална

дейност. Логично е именно от действията на служители на СДВР на 02.09.2020 г. ищецът да се почувства злепоставен пред близки и приятели и въпреки, че е признат за невинен, да възприема като опетнени доброто му име и репутацията му в обществото.

По изложените съображения съдът приема за доказано, че в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с повдигнатото му обвинение в дребно хулиганство с акт чл.6, ал.1, б. "в" от УБДХ на служител на СДВР, ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в притеснение, емоционален стрес, срам и неудобство от заплахата да бъде осъден и обявен за хулиган, а след признаването му за невинен – в ограничаване на обществените му и професионални контакти. Логично е да се приеме, че тези негативни емоции са довели до състояние на потиснатост, близко до депресията и до ограничаване на социалните му контакти. Единствено поради липсата на медицинска документация за регистрирано депресивно състояние не могат да се отрекат и приеман за недоказани твърдените отрицателни приживявания.

В тази насока са безпротиворечивите свидетелски показания на двамата свидетели, които установяват значителна промяна във емоционалното състояние на ищеца преди и след 02.09.2020 г., поради което съдът приема, че неблагоприятно въздействие на всички описани неимуществени вреди следва да бъде съобразено при определяне размера на неимуществените вреди по смисъла на чл.52 ЗЗД.

Размерът на обезщетението според чл.52 ЗЗД следва да се определи от съда *по справедливост*. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл.52 ЗЗД определя „по справедливост“, макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

Съдът съобразява, че по повод повдигнатото обвинение в дребно хулиганство ищецът е изпитал интензивен стрес и притеснения на 02.09. и на 03.09.2020 г. Въз основа на свидетелските показания съдът приема, че и след това, в рамките на целия исков период от 02.09. до 02.12.2020 г. психичното състояние на ищеца се е влошило, затворил се, ограничил обществените си и професионални контакти, престанал да спи и изпитвал притеснения за репутацията си в обществото. Логични са и твърденията, че въпреки убедеността на ищеца в законосъобразното упражняване на гражданските му права и свободи, той е изпитал неудолетвореност от последвалото незаконсъобразно обвинение по УБДХ.

При определяне на обезщетението, което да репарира причинените неимуществени вреди на ищеца, следва да се отчетат характерът и степента на увреждането, начинът и обстоятелствата, при които е получено, продължителността и интензитетът на въздействие чрез предприетите незаконосъобразни правни актове и действия на ответната страна, комплексният ефект на всички тези действия върху ищеца, общественото и социалното му поведение и положение, като се съобрази и че неговият размер не следва да бъде източник на обогатяване на пострадалия (така решение № 532 от 24.06.2010 г. по гр. д. № 1650/2009 г. на ВКС, решение № 356 от 9.12.2014 г.- по гр. д. № 2946/2014 г. на ВКС, решение № 28 от 6.02.2018 г. по гр. д. № 1639/2017 г. на ВКС и др.).

Съдът съобразява и решения по идентични казуси, както следва: Решение № 6253 от 18.05.2017 г. по адм. д. № 3213/2016 г., III отд. на ВАС, с което е оставено в сила решение на АССГ за присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 250 лв.; Решение № 7522 от 01.08.2022 г. по адм. д. № 1093/2022 г., III отд. на ВАС, с което е оставено в сила решение на АС Благоевград относно присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лв.; особено мнение по Решение № 4169 от 03.05.2022 г. по адм. д. № 415/2022 г., III отд. на ВАС относно присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1000 лв.; Решение № от 19.07.2022 г. по адм. д. № 676/2021 г. на Административен съд - Велико Търново - присъдено обезщетение за неимуществени вреди в размер на 600 лв.

При съобразяване с цитираната релевантна съдебна практика и спецификите на случая, свързани с професионалната дейност на ищеца, съдът намира за справедливо обезщетение на претърпените от него неимуществени вреди, които са в пряка и непосредствена причинно следствена връзка със съставен му на 02.09.2020 г. Акт за констатиране на дребно хулиганство по чл.6, ал. 1 буква „В” от УБДХ, сумата от 800 лв., като за разликата до предявения размер от 2500 лв. искът следва да бъде отхвърлен.

Съгласно задължителното тълкуване, дадено в т. 4 от Тълкувателно решение № 3/2004 г. по тълк.д. №3/2004 г. на ОСГК на ВКС, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове. Ето защо претендираното обезщетение следва да се присъди със законната лихва, считано от 03.09.2020 г. до окончателното му изплащане.

При този изход на спора ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. за образуване на съдебното производство. Ищецът претендира направени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв., за които ответникът прави възражение по чл.78, ал.5 от ГПК. Това възнаграждение е близко до минималното такива от 550 лв., определено съгласно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съдът приема, че заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. напълно съответства на фактическата и

правна сложност на спора, развил се в две открити съдебни заседания с извършване на съответните процесуално следствени действия.

Доколкото съгласно чл.10, ал.3 ЗОДОВ на ищеца се дължат разноски за адвокатското възнаграждение единствено съобразно уважената част от иска, то същите следва да бъдат присъдени в размер на 192 лв. Тази сума съответства на уважената част от иска 800 лв. съобразно исковата претенция от 2500 лв. при сторени разноски за адвокатско възнаграждение от 600 лв. и според съда може да бъде измерител на справедливо адвокатско възнаграждение съобразно фактическата и правна сложност на спора.

На основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на Х. С. М., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], вх. А ет. 2, ап.7 и със съдебен адрес [населено място], ПК. 1463 [улица]ет. 2, офис 8, чрез адв. М. В. С., от АК – Я., на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди в размер на 800 (осемстотин) лв., претърпени в периода от 02.09.2020 г. до 02.12.2020 г. в резултат на повдигнато обвинение за дребно хулиганство с Акт за констатиране на дребно хулиганство по чл.6, ал. 1 буква „В” от УБДХ от 02.09.2020 г., издаден от Ц. Б. Т. – служител в 04 РУ-СДВР, по което е признат за невинен, ведно със законната лихва от 03.09.2022 г. до окончателното изплащане, както и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ разноски в размер на 10 лв. държавна такса и на 192 лв. за адвокатско възнаграждение.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до предявения размер от 2500 лв.

ОСЪЖДА Х. С. М., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], вх. А ет. 2, ап.7, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

ОТДЕЛЯ за самостоятелно разглеждане иска, предявен от Х. С. М., ЕГН [ЕГН], от [населено място],[жк], вх. А ет. 2, ап.7 и със съдебен адрес [населено място], ПК. 1463 [улица]ет. 2, офис 8, чрез адв. М. В. С., от АК - Я., срещу Столична дирекция на вътрешните работи, за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 2500 лв., претърпени в периода от 02.09.2020 г. до 04.08.2022 г. поради неправомерното му задържане със Заповед за задържане с рег. № 22833-904/02.09.2020 г. на полицейски орган при ЗЖУ-С..

ПРЕПИСИ от исковата молба и приложенияте към нея писмени доказателства, от молба на л.53, от доказателствата на 54-66, от заглавната и последната страница, както и от страницата, съдържащата името на Х. М. от приложена в оригинал детска книжка „Аз съм Г.“, както и цялото служебно направено копие от нахд № 11790/2020 г. по описа на СРС, НО, 103-ти състав, ведно с доклада

на съдебен деловодител Р. С., ДА СЕ ДОКЛАДВАТ на Председателя на АССГ за образуване на самостоятелно съдебно производство по отделения иск и определяне на ответник по него съгласно чл.205, ал.2 от АПК.
Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: